

ပထမနှစ်ကျောင်းသားဘဝမှ
ဘွဲ့ရအိမ်ထောင်ကျသည်အထိ
သတုံကျောင်းသားဘဝ အလွဲများ

မောင်အေး

ဝတ္ထုရေးဆရာ
မောင်အေး



အို...

အချင်း "အာခိမိဒိ"

သက်သေပြချက်တစ်ခုကို

သိလိုက်ရလို့

ဂုဏ်ယူတယ်ဆိုရင်ဖြင့်

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို

ကျွန်တော်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဒါပေမဲ့.....

ကျွန်တော့်မှာ အောက်ခံဘောင်းဘီတွေပါတယ်။

(၁)

"အချစ်"သိပ်ကို လွတ်လှသော စကားလုံးနှစ်လုံးဖြစ်ပါသည် ။
ကမ္ဘာကြီးမှာ အချစ်မရှိလျှင် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီးသည် ယနေ့အချိန်အထိ
ရှင်သန်ကြီးထွားနိုင်ပါ့မလား။ အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်မိုက်မဲသူများ ရှိသ
လိုအချစ်ကြောင့် ဘဝတိုးတက်သူများ လည်း ရှိသည် ။ ဤအချက်ကို

တော့ လက်ခံပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျွန်တော့်အား အချစ်ကို စတင်မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။

"တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ရည်းစားထားကွာ၊ အဲဒါ အရသာပဲ"

ဦးလေး၏ တိုက်တွန်းစကား၊ ဖတ်ရှုမိခဲ့သော အချစ်ဝတ္ထုများ ၊ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်နောက်ခံ အချစ်ဝတ္ထုများကြောင့် တက္ကသိုလ်ရောက်လျှင် ရည်းစားထားမည်ဟူသော အားတက်တက်ကြွဖွယ်စိတ်ကူးများက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းသည် မှာ ကျွန်တော့်အား ရည်းစားထားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သော ဦးလေးသည် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့သာရသွားပြီး အရာရှိသာဖြစ်သွားသည် ၊ ရည်းစားမရခဲ့ပါ။ ဆွေမျိုးများ ကောင်းမှုကြောင့်သာ သူ့ခမျာ အိမ်ထောင်ကျသွားရှာပါသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

နယ်ကနေ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဘာသာဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားရမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ‘ဇဝန’ ၏ ‘ကောလိပ်ကျောင်းသား’ဝတ္ထုထဲက သိန်းဖေကဲ့သို့ ခပ်ပျော်ပျော်လုပ်လျှင် မအေးစိန်နဲ့ ပဲတွေ့လေမလား၊ သို့မဟုတ် အဆောင်နေ ကျောင်းသားတွေ၏ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်တာ ကြုံလေမလား စသဖြင့် အတွေးနယ်ခဲ့မိပါသည်။ ။

လွမ်းစရာများ ဖြစ်ခဲ့လေမလား မသိ။

ကျွန်တော်သည် ပထမနှစ် အင်္ဂလိပ်စာအထူးပြု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်)နယ်မြေ ကျောင်းသားအဖြစ် ကျောင်းစတက်သည့် တစ်လအတွင်းမှာ အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲက ချစ်ဦးသူ ဖြစ်လာရပါသည်။ ။

ထိုနေ့သည် ဗေဒင်ဆရာများ ၏ အဆိုအမိန့်အရ ပြဿဒါးနေ့ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးသမားများက မျက်မှန်းကျိုးသော တနင်္လာနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျောင်းစတက်သည့်နေ့မှာ အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှူး ဆရာဦးတင်လတ်ဝေက ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်စကားပြောနေသဖြင့် အမြဲတမ်း ကျောင်းသားဘဝမှာ နောက်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်က ယခုလည်း နောက်ဆုံးတန်းတွင် ဝင်ထိုင်မိပါသည်။ ။

ဤမှာ ပဲ ကျွန်တော့်လို နောက်ဆုံးတန်းကခုံမှာ ထိုင်နေသာ ပဲခူးဆောင်မှ ဒေးဒရဲက သိန်းဇော်၊ ပေါင်းတည်က စိုးမိုး၊ ရခိုင်က လှရွှေ၊ ဝါးခယ်မက ဇော်လင်းထွန်း၊ ပုသိမ်မှ သိန်းသိန်းတို့ နှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ရက်သတ္တပတ်အတွင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း သိလိုက်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးခုံထိုင်သူအားလုံး ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားဖူးသူတွေအဖြစ် တိုက်ဆိုင်စွာ တူညီနေကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အချစ်ကို တွေ့ရှိဖို့ ဇာတ်လမ်းဖန်တီးပေးသူမှာ ဒေးဒရဲသား သိန်းဇော်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

သိန်းဇော်က စက္ကူမြားတွေလုပ်ပြီး ပစ်ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်က ရောက်ချင်ရာရောက်ဆိုပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စက္ကူမြားကို ပစ်လိုက်သောအခါ အတန်းထဲက ခုံတန်းအလယ်လောက်မှာ ထိုင်နေသော ဆံပ

င်ရှည်ရှည်နှင့်ကျောင်းသူတစ်ဦး၏ ခေါင်းမှာ စိုက်ဝင်သွားပါသည်။ ။

စက္ကူမြားက သူမ၏ ဦးခေါင်းမှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဒဏ်ရာတွေ့မရစေပါ။ သို့သော် သူမ နှုတ်ခမ်းစုပြီး စိတ်ကောက်ဖို့ ဖြစ်လာရပါသည်။ သူမက ကျွန်တော်တို့ ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျန်သည့်သူများက မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့်။ ကျွန်တော်က သွားဖြပြသည်။ သူမက လက်ဝါးထောင်ပြသည်။ ကျွန်တော်က လက်သီးဆုပ်ပြသည်။ မဟော်သစာနှင့် အမရာ ရွာလည်သွားနိုင်ပါသည်။ ။

သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ။ ထိုမျက်စောင်းကိုပဲ ကျွန်တော် ချစ်မိသွားပါသည်။ ။

အချစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် သူမ၏ မျက်စောင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် အချစ်စတင်ပေါက်ဖွားဖို့ မြစ်ဖျားခံစရာဖြစ်လာခဲ့ရပါသည် ဟု ပဲ ပြောရပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုး၌ ‘အချစ်ကို ယနေ့တွင် ကျွန်ုပ် စတင်တွေ့ရှိခဲ့ပြီ’ဟု သုံးကြိမ် သုံးခါ မြည်တမ်းဟစ်ကြွေးသောအခါ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက ရူးများ ရူးနေသလားဟု မှတ်ချက်ချကြပါသည်။ ။

သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော် ကျွေးသော ဘူးသီးကြော်များကို တဝတပြစားပြီး အားပေးအားမြှောက်ပြုကြပါသည်။ ။

"အချစ်ကို တွေ့ရှိတဲ့ ကောင် အင်းလျားကန်ထဲမှာ ရေချိုးသန့်စင်ပစ်လိုက်၊ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ အချစ်ဟာ လတ်ဆတ်လာလိမ့်မယ်၊ ရဲကျော်ဆက်လုပ်"

သိန်းသိန်းက ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပေးပါသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း

အင်္ကျီချွတ်၊ ပုဆိုးချွတ်ပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီအတိုဖြင့် အင်းလျားကန်
ထဲခုန်ချပြီး အော်ဟစ်ရင်း ရေကူးနေမိပါသည်။ ။

"ဟေ့...အင်းလျားကန်ထဲမှာ ရေမကူးရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား"

အင်းလျားကန် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေက ကျွန်တော်
ရေကူးနေတာမြင်သွားပြီး ဖမ်းဖို့ ပြေးလာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ပုံထား
သော အဝတ်အစားကိုတောင် မဝတ်နိုင်ဘဲ အမြန်ကောက်ယူပြီး သထုံ
ဆောင်သို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်အားကိုးပြီး သုတ်ခြေတင်ပြေးရတော့
ပါသည်။ ။

အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသော လူအပေါင်းက
ကျွန်တော့်ကို ‘အာခိမိဒိ’ လို့ နိယာမအသစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီအထင်နှင့်
ရယ်သူကရယ်။ အဆိုးဆုံးက အင်းလျားဆောင်မှာ နေသော အခန်းထဲ
ကကျောင်းသူတွေ ဘူးသီးကြော် စားနေတာနှင့် ကြုံကြိုက်သဖြင့်
မြင်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ စာသင်ခန်းထဲတွင် လျှောက်ဖွဲ့ကြသဖြင့် ‘
အာခိမိဒိ’လက်သစ်ကျောင်းသားဟု အမည်တွင် သွားပါသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော့်ပထမဆုံးချစ်သူ ဖြစ်လာမည့်
အတန်းထဲကကျောင်းသူက ထိုနေ့တွင် ကျောင်းမတက်ပါ။ ကျွန်တော့်
အဖို့ ကံကောင်းသွားသည် ဟု သာ ပြောရပါလိမ့်မည်။

သထုံဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေလည်း ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ကျွန်
တော့်ကို ‘ငကြောင်’ဟု ဝိုင်းပြီး ကောကြပါသေးသည်။ ။

အဆိုးဆုံးက ဒဿနိကဗေဒကျောင်းသား တင်ကိုကိုနှင့် ကျွန်တော့်
အခန်းဖော် ဝေယံလင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွတ်ပေါ၊ ဒိုက်ဖတ်ပေါ၊ ရေနက်သည့် အင်းလျားကန်မှာ ရေမနစ်

တာ ကံကောင်း၊ ရေနစ်လျှင် ကူငွေပေးရလို့ သူတို့ ရှိစုမဲ့စုလေး မပါသွား
တာ ကံကောင်းလို့ ဆိုပြီး သက်ပြင်းတွေတောင် ချနေကြပါသေးသည်။ ။
‘ဪ.....’လို့ သာ ကျွန်တော် ရေရွတ်မိပါသည်။ ။

ဂိုးတိုင်နဲ့ နီးနီးကနေ
ပင်နယ်တီကန်တာတောင်
ဂိုးဝင်ချင်မှ ဝင်တာ။
သူမနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး
နေရာကနေ
သူမရဲ့ နှလုံးသားတည့်တည့်ကို
ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်တွေနဲ့
ဂိုးဝင်အောင် ကန်သွင်းပေမယ့်
ဘေးထွက်ခဲ့တယ်။
ချစ်သူရဲ့ အမုန်းဟာလည်း
ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ အမှန်ပါ။

(၂)

သူမနှင့် ကျွန်တော် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ခေတ္တ ခဏ အချိန်တိုအတွင်း
မှာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ရိုး အ

မှန်ပါ။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်နေသော သထုံဆောင်ကနေ ၄၂ ဒတ်ဆန်း ကားစီးပြီး လှိုင်တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ လာခဲ့သည်။ ။

သူမကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ကျောင်းသို့လာပါသည်။ ။

ကံကြမ္မာဖန်လာပုံက ဆန်းပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသို့ရောက်ပြီး ကျောင်းရှေ့အုတ်ခုံလေးမှာ သူမကျောင်းအလာ စောင့်နေချိန်တွင် သူမ မောင်းလာသောကားက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

ပထမဦးဆုံး သူမထံမှ စကားကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ။

"ဟေ့ ယူ...တို့ ကား ဓာတ်ဆီကုန်တော့မယ် ဘယ်မှာ ရမလဲ"

"ရတယ်၊ ခဏလေးပဲစောင့်၊ ပိုက်ဆံပေး"

သူမထံမှ ပိုက်ဆံနှင့် ဓာတ်ဆီပုံး တောင်းကာ နံပါတ် ၆ ကားကိုတက်စီးပြီး အုတ်ကျင်းသို့ သွားကာ ဓာတ်ဆီ တစ်ဂါလန်ကို ဝယ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

ထို့နောက် အတန်းသို့ အတူတူလာရင်း သူမ မေးပါသည်။ ။

"ယူက ဘယ်နယ်ကလဲ"

"ပြည်ကပါ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကကော"

"တို့ က ရန်ကုန်မှာ မွေးတာ၊ နယ်ဆိုလို့ ဘယ်မှ မရောက်ဖူးဘူး"

ထို့နောက် စာသင်ခန်းထဲသို့ သူမနှင့် ကျွန်တော် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လိုက်ပါသည်။ ။

သူမထံမှ ထိုစကားကို ကြားရသည့်နေ့တွင် ညအိပ်သောအခါ အိပ်မက် မက်ပါသည်။ ။ သူမနှင့် ကျွန်တော် အင်းလျားကန်အတွင်းမှာ လှေစီးလို့။ သူမက လက်နှင့် ရေတွေကိုဆော့နေ၊ ကျွန်တော်က လှေကိုလှော်နေ

င့် အိပ်မက်ထဲမှာ ဟုတ်နေလို့ ။

နောက်ရက်တွေမှာ စကားပြောလိုက်၊ စာသင်လျှင် သူမက ကိုယ့်ကိုကြည့်၊ ကိုယ်က သူမကို ကြည့်နဲ့ ။

"ရဲကျော်...မင်း လိုက်ခဲ့၊ ဒီည အင်းလျားဆောင်ရှေ့မှာ ဂီတာသွား တီးမယ်၊ ငါ့ကို အဖြေပေးမယ့် ဟင်္သာတက မဌေးကို ငါ့ရဲ့ ဂီတနဲ့ ဖျော်ဖြေရမှာ "

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အမုန်းဆုံးအရာမှာ အဆောင်ရှေ့တွင် ဂီတာတီးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို အဆောင်ရှေ့မှာ ကိုယ်က ဂီတာတီး၊ ချစ်သူကအဆောင်ရှေ့ကကိုယ့်ကို အဆောင်ထဲကနေလှမ်းကြည့်သည့်ပုံစံမျိုး အပြင်မှာ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်ပါ။ ညခု နစ်နာရီကျော်လျှင် အဆောင်နေ မိန်းကလေးတွေ တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်း Study အချိန်မို့ကူးခွင့်မရှိ။ အပေါ့၊ အလေး သွားရုံလောက်သာ ခွင့်ပြုပါသည် ။ ထို့အပြင် ကိုယ်ကြိုက်သည့် ကောင်မလေးကလည်း ကိုယ်ဂီတာသွားတီးမည့်အဆောင်မှာ မရှိလေတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။

သို့သော် ပဲခူးဆောင်က အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း မြင့်မိုးက မရမက ခေါ်သဖြင့် သူငယ်ချင်းကို ခင်မင်သည့်စိတ်နှင့် အဖော်လိုက်ခဲ့ရပါသည် ။

ညဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီမို့ ဆောင်းဥတုကလည်း ဖြစ်သဖြင့် နှင်း တွေကလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်တစ်ခုလုံးကျနေသည် ။ မြင့်မိုး ၏ ဖိုးချိုသီချင်းတွေကော၊ ခင်မောင်တိုးသီချင်း၊ ခင်ဝမ်းသီချင်းတွေ ကော ဆိုတီးတစ်ယောက်တည်း။ မြင့်မိုးက လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် တမ်း တမ်းတတဖြင့် ဟစ်ကြွေးနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်က အိပ်ချင်လာ သဖြင့် မြင့်မိုးဂီတာတီးနေသည့်ဘေးတွင် ဖိနပ်ကို ခေါင်းအုံးပြီး လဲနေမိ

သည်။

အချိန်သည် မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။

မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားတွင် အင်းဝလမ်းမှ နေ၍ သင်္ချာအဓိက စာသင်ခန်းများ သို့သွားမည့် ကျောင်း သူကျောင်းသားများက ကျွန်တော်နှင့် မြင့်မိုးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေကြသည်။

ဖြစ်ပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။

ကျွန်တော်က ဖိနပ်ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်သည်။ မြင့်မိုးက ဂီတာပိုက်ပြီး ဂီတာကို သူ့ချစ်သူ ကျောင်းသူလေအလား ဖက်ထားပြီး ထိုင်လျက်အိပ် နေသည်။

ကျွန်တော်က ထိုနေရာမှ မြင့်မိုးကို မရမကနှိုးပြီး အဆောင်သို့ ပြေး ပါတော့သည်။

ထိုအဖြစ်က ဤမျှနှင့် မပြီးပါ။

အင်းလျားဆောင်မှ အခန်းထဲက ကျောင်းသူအချို့ မြင်သွားပြီး ကျွန် တော်တို့ စာသင်ခန်းထဲက ကျောင်းသားတွေကို သတင်းလွှင့်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာစာအချိန်ပြီးမှ စာသင်ခန်းရှေ့သို့ ရောက် သည့်အတွက် ဘာကိုမှ မသိသေး။

ညက နှင်းတွေကြားထဲမှာ အိပ်ခဲ့သဖြင့် အအေးပတ်သလား မသိ။ နှာခေါင်းက တခွီးခွီးဖြစ်လာသည်။ နှာရည်တွေတောင် ခဏခဏထွက် သည်။

"ဟေ့.....ယူ"

စာသင်ခန်းအဝင်ဝန်းက တံခါးထောင့်မှာ သူမက မတ်တတ်ရပ်ရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ။ ကျွန်တော်က သူမ ရှိရာသို့ သွားပါသည်။ ။

"ယူ...ယူအကြောင်းကို ကြားပြီးပြီ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်လုပ်ပြီး ဒီလိုမျိုး လမ်းဘေးမှာ အိပ်ရသလား၊ တို့ လေ ယူကိုခင်ရတာ ရှက်တယ်၊ အတန်းထဲမှာ ယူအကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေကြတာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြော....ခွီး"

"ဟတ်ချိုး.....ဟတ်ချိုး"

သူမရှေ့မှာ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှ နှာရည်များ ထွက်လာရင်းက နှာချေမိပါသည်။ ။

"ယူကို တို့ စိတ်ဆိုးတယ်၊ စကားမပြောချင်ဘူး"

သူမသည် အတန်းရှေ့တံခါးထောင့်တွင် ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောတော့ဘဲ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကလည်း နှာကို အဆက်မပြတ် ချေနေမိသည်။ ။ နှပ်တွေကလည်း ထွက်နေပါသည်။ ။

"ရော့..ဒါ တို့ လက်ကိုင်ပဝါအသစ်နော်၊ မသုံးရသေးဘူး၊ ယူကို ပေးတာ"

သူမသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ကိုင်ပဝါပေးပြီး အတန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်မှာ သူမပေးသော လက်ကိုင်ပဝါကိုကြည့်နေတုန်း နှာချေလာသဖြင့် နှာချေရင်းက နှပ်များ ထွက်လာသဖြင့် သူမပေးသွားသော လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းကို သုတ်လိုက်သည်။ ။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ထိုလက်ကိုင်ပဝါကိုလျှော်၊ နေပူလှန်း၊ မီးပူတိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားကာ ထိုညက အိပ်စက်ရတာ

တော်တော်အရသာရှိပါသည်။ ။

နောက်နေ့တွေမှာ တော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို မြင်သော်လည်း စကားမပြောတော့ပါ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပုံမှာ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်လို အေးတိအေးစက်နိုင်လှချေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူမမျက်နှာကိုကြည့်ရသည် မှာ တစ်ခုခု ခံစားနေရသလိုဖြစ်ပြီး သူမအနီးအနားမှ သူငယ်ချင်းတွေကို မေးကြည့်သည့်အခါ သူမ ဗိုက်အောင့်နေသည် ဟု သိရသည်။ ။

လှည်းတန်းက ဆေးဆိုင်သို့ ကားစီးပြီး ဗိုက်အောင့်ပျောက်ဆေး ချက်ချင်း ကျွန်တော် ပြေးဝယ်ပါသည်။ ။ အတန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ သူမကို ကျွန်တော်က ဝယ်လာသောဆေးကို ပေးပြီး သောက်ခိုင်းပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်စေတနာ မှန်လို့ လားမသိ။ သူမ ဗိုက်အောင့်ပျောက်သွားပါသည်။ ။

"ယူကို ဒါမျိုးကျတော့ တို့ က လေးစား ခင်မင်ရပြန်ကော"

သူမက ကျောင်းလွှတ်တော့ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောပါသည်။ ။

"ခင်ရုံပဲလား၊ပြီးတော့ကော"

ကျွန်တော် စောဒကတက်တော့ သူမ ပြုံးပါသည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အနီးအနားကနေ ကားမောင်းထွက်သွားပါသည်။ ။

နောက်နေ့တွင် သူမ ကျောင်းလာတက်တာ မတွေ့ရ။

နောက်နေ့များမှာ လည်း သူမ ကျောင်းလာတက်တာ မတွေ့ရ။

ကျွန်တော် လွမ်းပါသည်။ ။

မနေနိုင်တော့သဖြင့် သူမ အနီးအနားက သူငယ်ချင်းတွေကို မေးကြ
ညှိမိသောအခါ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရှိသော သူမ၏ အစ်ကိုက သူမကို ဂျပန်နိုင်
ငံ တိုကျိုတက္ကသိုလ်တွင် စာသင်ရန်အတွက် ခေါ်သဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့
ထွက်ခွာသွားသည် ဟု ပြောပါသည်။ ။

ထိုနေ့က အဆောင်မှာ ညနေစာ ချဉ်ရည်ဟင်း ကျွေးပါသည်။ ။

မြတ်နိုးရပါသော
သူမ၏
ဆံကေသာဆံနွယ်စများကို
လက်နှင့်ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ရသော
အိပ်မက်လောက်
မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသောအရာ
ရှိတော့မည် မဟုတ်။

(၃)

သထုံဆောင်သို့ ရောက်သည် မှာ နှစ်လရှိပါပြီ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
မပြောင်းလဲသောအရာမှာ အဆောင်ရှေ့တွင် ကွမ်းယာရောင်းသော မ
ရွှေမိ၏ အကြွေးတောင်းသံနှင့် မနက်စာထမင်းကျွေးသည့် ပဲဟင်းပင်ဖြ
စ်သည် ။ ပဲဟင်းကို ဘယ်လောက်တောင် မုန်းသလဲဆိုလျှင် ‘ပဲ’ ပေး
သော ကောင်မလေးများကို မကြည့်ချင်လောက်အောင်ပင်ဖြစ်သည် ။

အတွေးထဲမှာ တော့ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ပညာသင်ကြားနေသော သူမ

အခုလောက်ဆို ကျွန်တော့်အား သတိမှ ရပါမလား ဆိုသည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဒီနေ့ ပထမနှစ်အတွက် ကျောင်းသားအတွင်းရေးမှူး တို့ မေဂျာက ရွေးရမယ်၊ ဒီတော့ အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို အီးစီတင်မလဲ၊ ကျောင်းသားတွေကို ဆန္ဒပေးခိုင်းကြည့်"

အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှူးက ကျွန်တော့်ကို တာဝန်လွှဲအပ်သွားသည်။ ။ အတန်းထဲကလည်း ကျွန်တော့်ကို လမ်းဘေးတွင် အိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန်ကစလို့ အားလုံးနီးပါး သိနေကြပါပြီ။

"ဌာနမှူးက ပြောသွားတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ ပထမနှစ် အီးစီ ရွေးရမယ်တဲ့ ၊ ဘယ်သူ့ကို အတွင်းရေးမှူး ရွေးချင်ပါသလဲ"

တစ်ခန်းလုံးရှိ ကျောင်းသားတွေက စာသင်ခန်းရှေ့တွင် ရှိသော ကျွန်တော့်ကိုဝိုင်းပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများ ညံစီနေသည်။ ။

"လမ်းဘေးကိုယ်တော်ကြီး ...ဇော်ဝင်းထွဋ်လို အသံရှုတ်တနဲ့ သူကြီး...ကိုယ်ပြောပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အီးစီလုပ်"

"ဟေး...ဟေး လမ်းဘေးကိုယ်တော်ကြီး"

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံချက်ပေးသော စာသင်ခန်း ညာဘက်ထောင့် နောက်ဆုံးခုံတန်းသုံးတန်းကျော်ကနေ အော်ပြောသံကြားသောကြောင့် အတန်းရှေ့ကနေ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်ဆံပင်ကို ဘီးအကြီးဖြင့် ဖြီးနေသော ကျောင်းသူတစ်ဦးက ပြောလိုက်တာကို တစ်ခန်းလုံးက ထောက်ခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို လမ်းဘေးကိုယ်တော်ကြီးဟု သူမက ကင် ပွန်းတပ်လိုက်သဖြင့် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့မရသေးခင် အခုကတည်းက ဘွဲ့ တစ်ဘွဲ့ ရနေပါလားဟု ပီတိလည်း ဖြစ်နေမိသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ကန့်ကွက်သူ မရှိဘဲ အီးစီဖြစ်သွားပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အဖို့ လည်း ယခုမှ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် စတင်မြတ်နိုးသည့် သူမကိုပဲ သတိထားမိနေကာ အတန်းထဲ မှာ အခြား လှပသော မိန်းကလေးတွေ ရှိပါသေးလားဆိုတာကို ယခုမှ သိလို့ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေကလည်း တော်တော်များ တာပါ။ ကျောင်း စာသင်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက်၊ အခြားမေဂျာစာသင်ခန်း တွေမှာ ရောက်လိုရောက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဟေးလားဟားလား လုပ် နေရသဖြင့် ဟုတ်လို့ နေသည်။ ။

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရဲကျော်ပါ"

"အဆောင်နေလား"

"သထုံဆောင်မှာ "

"ဘယ်နယ်ကလဲ"

"ပြည်ကပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ ဇော်ဝင်းထွဋ်လို အသံရှုတတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ"

"မွေးရာပါမို့ပါ၊ ဒါတောင် ရော့ခ်စတီးဝပ်က ကျွန်တော့်အသံတစ်ဝ က် ယူသွားသေးတယ်"

"မဆိုးပါဘူး"

"ကျွန်တော့်ရုပ်ရည်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မေးတာတွေ အထစ်အငေါ့မရှိ ဖြေနိုင်လို့ "

ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံသို့ ရောက်သည် ။ စောစောက လမ်းဘေးကိုယ်
တော်ကြီးဟု ဘွဲ့ပေးသော ကျောင်းသူက သူ့အနားခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို
အင်တာဗျူးသည် ။ သူမဘေးက ကျောင်းသူတွေကလည်း
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသည် ။ ကျွန်တော် မရှက်ပါ။

ကျေနပ်ပြီး သွားဖြီးရင်းက ဖြေနေမိသည် ။

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကကော"

"အေးအေးသွဲ့"

"အဆောင်နေလား"

"ဦးရှင်ကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ အခန်းထဲမှာ နေတယ်"

"ဘယ်နယ်ကလဲ"

"ဒီကျောင်းနဲ့ နည်းနည်းဝေးတယ်၊ အင်းစိန်က"

"ဘာဖြစ်လို့ စောစောတုန်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်ရင်း ဆံပင်
ကို ဖြီးနေတာလဲ၊'ပဲ'ပေးနေတာလား"

"ဘယ်ကလာ ခေါင်းလျှော်လာလို့ "

"မဆိုးပါဘူး"

"ဘာပြောတာလဲ"

"ဪ...ကျွန်တော် မေးတာကို ဖြေနိုင်လို့ ပါ"

ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူးအပြီး နားထောင်သူတွေက ရယ်ကြပါသည်။ ။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပြီ၊ သွဲ့နဲ့ ကတော့ အဆင်တွေကို ချောလို့ "

သူမဘေးနားက ခပ်ဝဝ ကျောင်းသူက ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော့် စာသင်ခုံ ပြန်ရောက်တော့ စိုးမိုး၊ သိန်းသိန်းတို့ က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ။ သူတို့ အကြည့်က ဒီတစ်ခါ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ။

အဆောင်သို့ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်က ဖြတ်ပြန်လာသည်။ ။ သည်တစ်ခါတော့ အရင်တစ်ခါလို အာခီမီဒီလက်သစ် မလုပ်ရဲတော့။

အချစ်ကို တွေ့ပြီဟု လည်း ကျွန်တော့်မှာ မကြွေးကြော်ရဲတော့ပါ။

"ပြန် လာပြီလား လမ်းဘေးကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ၊ ဘွဲ့အသစ်နဲ့ အတူ ရာထူးအသစ်ပါ တိုးတယ်ဆို၊ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီည လှည်းတန်းမှာ ထမင်းကျွေး၊ အဆောင်မှာ မစားတော့ဘူး"

အဆောင်သို့ရောက်တော့ အခန်းဖော် ဝေယံလင်းက ဆီးပြီးပြောသည်။ ။

သတင်းက အဆောင်ကို ဘယ်လိုကူးစက်သွားသည် မသိ။

"အဝေးဆုံး XXXXX အဝေးဆုံး XXXX လှမ်းကာနေမယ် XXX"

"ဟေ့...ခေါင်းရင်းခန်းက မဆူနဲ့ ၊ ဒီမှာ ငါ့ဆီက ငါ့ရဲ့ အဆိုအမိန့်ဒီ သနတွေ လာရောက်နည်းနာယူနေတဲ့ တပည့်တွေရှိတယ်"

ဝေယံလင်းက ဂီတာတီးပြီး သီချင်းဆိုနေတုန်း ကျွန်တော့်ခြေရင်းခန်းမှ တင်ကိုကိုက အော်ပြောပါသည်။ ။ ကျွန်တော် သူ့အခန်းဘက်သို့ ကူး

သွားသည်။ ။

"ထိုင်ဦး လမ်းဘေးကိုယ်တော်ကြီး၊ ဒီနေ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဒီတပည့်တွေကို ပို့ချမလို့ ၊ ကြုံတုန်းဝင်ပြီးနားထောင်ဆည်းပူး လူရှိန် တာပေါ့"

"ဖိုးတင်ကို၊ ဒီလမ်းဘေးကိုယ်တော်ကြီးဆိုတဲ့ နာမည်က အတန်းထဲ က သွဲ့လုပ်တာ"

"သွဲ့... အံ့မယ်၊ မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ သွဲ့လို့ အဖျားဆွတ်ခေါ်စရာလား"

"ဖိုးတင်ကိုရာ အရေးထဲ၊ သူက သူ့နာမည်ကို သွဲ့လို့ ဆိုပြီး အဖျားဆွတ်ခေါ်ခေါ်ပြီး ပြောလို့ ပါ"

သည် လိုနှင့်တင်ကိုကို ငြိမ်သွားသည်။ ။ သူ၏ ပို့ချချက်ကို ဆက်ပါသည်။ ။

"ဒီမှာ မောင်မောင်ကျော်မိုးနဲ့ ဉာဏ်စိုးဝင်း ဒီနေ့ မင်းတို့ ကိုမှတ်သား ခိုင်းမယ့် နီတိက တို့ ရဲ့ ကြီးမြတ်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး မော်စီတုံးက စကားကြီးတစ်ခွန်း ပြောဖူးတယ်"

တင်ကိုကိုရှေ့တွင် ရှိနေသော မောင်မောင်ကျော်မိုးနှင့် ဉာဏ်စိုးဝင်း တို့ မှာ တင်ကိုကို ပြောသည့်စကားကို အလေးအနက် နားထောင်လို့ နေပါသည်။ ။

နှစ်ယောက်စလုံး တုတ်တုတ်မလှုပ်။

"ဘာပြောသွားတာလဲဗျာ၊ ပြောရင် မြန်မြန်ပြော"

ဉာဏ်စိုးဝင်းက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ငေါ့ပါသည်။ ။

"ဘာပြောသလဲဆိုရင် ပေါက်စီ စားမယ် ဆိုရင်တော့ ဝက်သားပေါ

က်စီဟာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ ၊ကဲ...အဲဒီဒဿနကို မင်းတို့ မှတ်ထားကြ"

"ဟာဗျာ၊ အဟုတ်မှတ်လို့ "

တင်ကိုကိုက ရယ်နေသည် ။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ တင်ကိုကိုအား တွန်းဖယ်ရင်း အခန်းထဲကထွက်သွားသည် ။

"မင်းကော နောက်ထပ်နီတိ ထပ်မှတ်ချင်သေးလား"

"တော်ပါပြီ ဖိုးတင်ကိုရယ်၊နေပါ"

ကျွန်တော်က လက်ခါပြရင်းမှ သူ့အခန်းထဲကနေ ထွက်လာမိသည် ။ ကျွန်တော့်အခန်း ပြန်ရောက်တော့ ရွှေတောင်သား ဝေယံလင်းက ရေချိုးမလို့ လုပ်နေပါသည် ။

ညနေစာကို လှည်းတန်းက ရွှေနုလုံးသားမှာ စားရင်း မဆီမဆိုင် ကောင်းကင်ကို ကြည့်မိသည် ။

လက သာနေလို့ ။

သထုံဆောင် ပြန်ရောက်တော့ တစ်ဆောင်လုံး မတိတ်ဆိတ်ပါ။ စာ ကျက်သူကျက်၊ ဂီတာတီးသူတီး၊ အောက်ထပ်မှာ တီဗွီကြည့်သူကြည့်၊ ရ ည်းစားစာ ရေးသူတွေရေး၊ စကားပြောသူပြောနှင့် သူ့ဟာနှင့်သူ အလုပ် ရှုပ်နေကြပါသည် ။

"မင်းပြောသလိုဆို သွဲက သွက်သားပဲ၊ တစ်နေ့တည်း ဆုံးဖြတ်လို့ တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သေချာတာကတော့ မင်း ထပ်ပြီးလွဲဦးမှာ ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို မင်းရပ်က ငါ့လောက်မှ မလှတာ"

တင်ကိုကိုက ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြီး ပြုံးနေပါသည် ။

ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သည် ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သွဲ့က သူမ၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံကေ
သာတွေကို ဘီးနှင့် ဖြီးနေပါသည်။ ။

ကျွန်တော်က သွဲ့၏ ဆံကေသာတွေကို လက်ချောင်းကလေးများ နှင့်
ပွတ်သပ်ပေးနေမိပါသည်။ ။ ဆံနွယ်စတွေက ပိုးသားလေးလို ပျော့အိပြီး
အုန်းဆီနံ့လေးက သင်းနေပါသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ သင်းပျံ့နေသော အုန်းဆီနံ့ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွား
လေမှန်းမသိ။ နှာခေါင်းထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါးရနံ့တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
ပါသည်။ ။

သွဲ့က ကျွန်တော့်အနားကနေထပြီး ထွက်ပြေးသွားပါသည်။ ။

"သွဲ့... သွဲ့... သွဲ့..."

ကျွန်တော် အော်ခေါ်နေမိသည်။ ။ သွဲ့က လှည့်ပင်မကြည့်။
စူးစူးဝါးဝါးရနံ့တွေက စောစောကထက်ကို ပိုပြင်းလာပါသည်။ ။

ကျွန်တော်က ရှူရှိုက်နေရင်းက မွန်းကျပ် လာပြီး အော်နေမိရင်းမှ
အိပ်မက် မက်နေရာကနေ လန့်နိုးလာပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်ခုတင်နားမှာ မီးခိုးငွေ့တွေကို တွေ့ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်
သောအခါ အခန်းဖော် ဝေယံလင်းက ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲ ခြင်ဆေး
ခွေနှစ်ခွေကို ထွန်းထားသဖြင့် အနံ့တွေက မွန်ထူနေပါသည်။ ။

စိတ်ထဲကနေ ဝေယံလင်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး မေတ္တာတွေ ပို့ပစ်လို
က်ပါသည်။ ။ ဒါကို သည် ကောင်က ဘာမှ မသိဘဲ အိပ်မောကျလို့ ကော
င်းနေဟန်။

အိပ်မက်ကို အားတောင်နာမိပါသည်။ ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ပင် သွေ့ကိုချစ်မိသွားတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါ
သည်။ ။

အိပ်မက်များ

စိတ်ကူးများ ဌိပင်

ချစ်သူကို မပြစ်မှားဝံ့ပါ။

အခန်း(၄)

ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ် ဆိုသည် မှာ ခဏလေးလိုပင် ဖြစ်သည်။ သွေ့နှင့် ကျွန်တော် ခင်မင်မှုကလည်း ပြောမနေနှင့်။ နေကြာစေ့၊ ဆီးထုပ်၊ အအေးဝယ်ပေးရခြင်း၊ ကျောင်းလခသွင်းပေးရခြင်းတို့ ကြောင့် ပိုမိုရင်းနှီးသထက် ရင်းနှီးလာသည်။ သူမ၏ မိသားစုအကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မိသားစုအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

ရည်းစားစကားတော့ မပြောဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားစကားပြောဖို့ တောင် အချိန်ကမရ။ အတန်းတက်ရ၊ ကျူတိုရီ ယယ်ဖြေရ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရ၊ အခန်းပေါင်းစုံက သူငယ်ချင်းတွေထံသွားရ၊ ညနေဆိုအဆောင်မှာ လက်ဖက်ရည်ကြေး ဘောလုံးကန်ရ၊ သည် ကြားထဲ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေရေးရင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ပို့ရသည့်ဒုက္ခကလည်း မသေး။ တစ်ခါမှ အရွေးမခံရ။ တင်ကိုကိုလည်း ထိုအတိုင်းပဲဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ အဆောင်သို့ အိမ်ကနေ စာရောက်လာသည်။ သည်

စာကြောင့်ပင် သွဲ့နှင့် ကျွန်တော် ခင်မင်မှုက ဘာနှင့်မှ အစားထိုးလို့ မရ
အောင် ဖြစ်သွားသလား မသိပါ။

အိမ်ကစာထဲတွင် စီးပွားရေး နည်းနည်းကျပ်သဖြင့် တစ်လကို ငွေ
တစ်ထောင်သာ ပို့နိုင်မည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းစရိတ်၊ လမ်းစ
ရိတ်၊ ဟိုစရိတ်၊ အဆောင်စရိတ်၊ ဒီစရိတ်နှင့် မလောက်သည် က
သေချာသည်။

"ရဲကျော်၊ မင်းလုပ်ရဲရင် ရမယ်၊ မင်းက ကျောင်းသားတော်တော်များ
များ နဲ့ သိတာပဲ၊ ဒီတော့ အခန်းထဲမှာ မုန့်ရောင်းပါလား၊ တစ်နေ့ ငါးဆ
ယံလောက်ကျန်မှာ ၊ ဆီးထုပ်တွေ၊ ကွာစေ့တွေ ရောင်းကွာ၊ အလုပ်ဟူသ
မျှ ဂုဏ်ရှိတာပဲ၊ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။

ကျွန်တော့်အိမ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တင်ကိုကိုတို့ အခန်းမှာ စုပြီး စ
ကားပြောတုန်း အောင်နိုင်ဦးက ကျွန်တော့်အား ဝင်အကြံပေးပါသည်။

"အောင်နိုင်ဦးကလည်း ကွာ တခြားအကြံပေးစမ်းပါ"

တင်ကိုကိုက ကန့်ကွက်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုကြီးကျော်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ"

"လုပ်ပေါ့ ဝေယံလင်းရာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ရိုးရိုးသားသား ဈေးရောင်းတာ
ပဲ"

ဝေယံလင်းစကားကို တင်ကိုကို၏ အခန်းဖော် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတ
န်းကျောင်းသား တင်မောင်ဆွေက ပယ်ချပါသည်။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာ ချလိုက်ပါသည်။

"အားလုံး ငါ့ကို ပိုင်းဆွေးနွေးပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်မယ်ကွာ၊ ဒါက အရင်းနည်းပြီး အမြတ်ကျန်တယ်"

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဘာဝေဖန်ချက်မှ မပေးတော့ပါ။

နောက်နှစ်ရက်မှာ တော့ လှည်းတန်းဈေးကနေ ဆီးထုပ်များ ၊ နေကြာစေ့များကို ဝယ်သည် ။ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်သည် ဈေးသည်ကြီးဆန်နီ ဖြစ်လာပါတော့မည်။

"ကဲ...ကန်တင်းမသွားဘဲ သက်သက်သာသာနဲ့ နေကြာစေ့လေး၊ ဆီးထုပ်လေး စားချင်ပါသလား၊ ဟောဒီမှာ ရောင်းပေးနေပြီ၊ နှစ်ထုပ်မှ ဆယ့်ငါးကျပ်တည်း"

လက်ထဲမှာ ဆီးထုပ်၊ နေကြာစေ့ထုပ်များကို ကိုင်ပြီးရောင်းနေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ဝိုင်းဟားကြသည် ။

"မရယ်ကြပါနဲ့ ၊ တကယ်ရောင်းနေတာပါ၊ နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ...အာပေးကြပါဦး"

မကြာပါ။ ရှေ့ဆုံးက ပြည်သူ အေးအေးမိုးနှင့် စန္ဒာထွေးကသုံးဆယ်ဖိုး ဝယ်သည် ။ နောက်တော့ ဟိုကျောင်းသားဝယ်၊ သည် ကျောင်းသူဝယ်နှင့် ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားသည် ။

ထိုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ရာမှ မလှုပ်ဘဲ အကဲခတ်နေသူက သွဲ့ပင်ဖြစ်သည် ။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာ စတင်ပြီးပြီမို့ အဆောင်ကိုပြန်ဖို့ ဝေယံလင်းနှင့် တင်ကိုကိုအား ကျောင်းရှေ့ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေမိသည် ။

"ကိုရဲကျော်ကို မေးစရာရှိလို့ ခဏ"

ကျွန်တော့်အနားကို သွဲ့ရောက်လာပါသည် ။

ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းဘေးနားက ရေကန်နားရှိ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

"ဒီနေ့ အတန်းထဲမှာ ဈေးရောင်းတာ နောက်ပြီးရောင်းတာ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သိက္ခာအကျခံပြီး လုပ်ရသလဲ"

သွဲ့အသံမှာ ဒေါသသံပါနေသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေပုံရသည်။ ။ ကျွန်တော်က အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြသောအခါ သွဲ့မှာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော့်အား သနားကရုဏာသက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ ။

"တခြားဟာ စဉ်းစားပါလား၊ သွဲ့က ကိုရဲကျော်ကို အထင်မသေးဘူးနော်၊ သွဲ့အိမ်က ထမင်း နေ့တိုင်း ပိုထည့်လာမယ်လေ"

ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲ ငြင်းရပါသည်။ ။

"သွဲ့ရာ၊ ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေ့တောင် ခုနစ်ဆယ်လောက် မြတ်တယ်၊ သွဲ့ကို လက်ဖက်ရည်တောင် တိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဆိုင်တွေ ပိတ်ကုန်လို့ "

"အံ့မယ်လေး၊ ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး၊ မတိုက်ချင် မတိုက်ပါနဲ့ ၊ နေ့လယ်ခင်း ကျောင်းမှာ နော်၊ အချိန်ရှိသေးတာ၊ ဘယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပိတ်မှာ လဲ"

"ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ မေ့သွားလို့ သွဲ့ရေ"

"နေပါစေ၊ သွဲ့ မသောက်တော့ဘူး၊ သွားမယ်"

၄၂ ဒတ်ဆန်း အင်းစိန်ကားပေါ်သို့ သွဲ့တက်ပြီး ကားထွက်သွားသည် အထိ ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည်။ ။ မဆီမဆိုင် ဒတ်ဆန်း

ကားပေါ် ပါသွားသည့် သွဲ့ဘေးမှာ ယောက်ျားလေး လာမထိုင်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေမိသေးသည်။ ။

"မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးရင် လည်း ချစ်တယ်၊ သနားရင်လည်း ချစ်တယ်ကွ၊ သွဲ့က မင်းကို သနားသွားလား မသိဘူး"

တင်မောင်ဆွေက ကွမ်းကို ဝါးနေရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို ပြောလို့ မဆုံး ခင်မှာ ပင်...

"ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ကျတော့ သနားစရာလည်း မကောင်း၊ အထင်ကြီးစ ရာလည်း မကောင်းလို့ မစွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ မြန်မာစာသမား တွေဟာ မော်ဒန်လည်း မသိ၊ ဘာလဲမသိ၊ တစ်ခါလာ ရကန်၊ ပျို့နဲ့ ကွာ ပြောမပြောချင်ဘူး"

"ဟေ့ကောင် တင်ကိုကို၊ လူကို ပြောချင်ပြော၊ မြန်မာစာရဲ့ လှပမှုကို ဂုဏ်သရေညှိုးနွမ်းအောင် မင်း မစော်ကားနဲ့ "

ကျွန်တော့်ကြည်နူးမှုတွေ လွင့်စဉ်ကုန်ပါသည်။ ။ အာရုံကို ပြန်စုတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ငွေတောင်ဆေးလိပ်က တင်ကိုကို၏ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လို့ နေသည်။ ။ မီးခိုးငွေတွေက တဝဲလည်လည်နှင့် အခန်းထဲမှာ ရေနွေးငွေ့မီးရထားစက်ခေါင်း မောင်းနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

ကျွန်တော့်ကြည်နူးမှုတွေခမျာ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေတွေကြားမှာ လုံးပါးပါးပြီ။

ကိုယ်ကတော့
သူ့အတွက် စိုးရိမ်လိုက်ရ။
သူ့ခမျာကျတော့
ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ်ဖို့
မေ့လျော့နေ....
ဟွန်း.....ပန်းသီးသာဆို
တကြွပ်ကြွပ်ဝါးစားလိုက်ပြီ
ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ဖြစ်နေလို့။

(၅)

ထိုညက အိပ်စက်ရသည် မှာ အလွန်ကိုကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်
က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေချိန်မှာ သွဲက
ကျွန်တော့်အကြောင်း တစ်ညလုံး စဉ်းစားနေ၍ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်
နေမလား။ ကျောင်းသို့လာခါနီး အိမ်သာတက်နေရင်းမှ မဆီမဆိုင်
တွေ့နေမိပါသေးသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ မနေ့ကလို အတန်းထဲ အရင်မသွားသေးဘဲ ကျောင်းရှေ့မှာ မုန့်ရောင်းနေမိသည်။ သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် တချို့ကျောင်းသူတွေက ရယ်မောရင်း မုန့်ကို ဝယ်စားကြပါသည်။

"ငါတူ လာပါဦးကွ"

ကျွန်တော် မုန့်ရောင်းနေစဉ် အက်စ်အီးကားတစ်စီးပေါ်မှ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း နှင့် ဦးလေးကြီးတစ်ဦးက လှမ်းခေါ်ပါသည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ဦးလေး"

"ငါတူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘယ်မေဂျာကလဲ"

"အင်္ဂလိပ်စာကပါ၊ ပထမနှစ်ကျောင်းသားပါ"

"ဒီမုန့် ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းတာလဲ"

"ကျွန်တော့်မိဘက စီးပွားရေးကျပ်တည်းတော့ ကျောင်းစရိတ်မလောက်ဘူး၊ ကျောင်းတက်ရင်း ပိုက်ဆံသုံးလို့ ရအောင်လို့ ရောင်းတာပါ"

"

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး ထိုဦးလေးကြီးက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ကျောင်းသူတစ်ဦးကို နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"ဒီမှာ သမီး မြင်လား၊ ဘဝဆိုတာ ကောင်းတာလုပ်တာ ရှက်စရာမလိုဘူး၊ ဒီသူငယ်လေးက အီးမေဂျာကတဲ့ ၊ မိဘ မပြေလည်လို့ မုန့်ရောင်းရင်း ကျောင်းတက်နေတာ၊ ဖေဖေလည်း ဒီလိုဘဝမျိုးက ကြိုးစားလာရတာ၊ ဂုဏ်ယူရမယ်ကွဲ့"

"ဒီမှာ သူငယ် ဦးကိုလည်း ရောင်း"

ထိုဦးလေးကြီးက နေကြာစေ့နှစ်ထုပ်နှင့် ဆီးထုပ်နှစ်ထုပ် ဝယ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ထိုဦးလေးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အတန်းထဲကို ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ယုတ္တိဗေဒဘာသာရပ် သင်ကြားချိန်မှို့ ဆရာဦးမောင်မောင်ကြီး စာသင်လို့ နေသည်။ ။ အသင်ပြကောင်းသဖြင့် ကျောင်းသားတွေ အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြသည်။ ။ သွဲ့က ကျွန်တော် ဝင်လာတာမြင်တော့ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ညက ကျွန်တော့်အကြောင်း သူမ စဉ်းစားထားလို့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး သူမမျက်နှာလေး ချောင်နေသလားလို့ ကြည့်မိသောအခါ မျက်နှာက ဖောင်းမို့နေသည်။ ။ ကျွန်တော့်ခမျာ သိပ်သိချင်လာသဖြင့် အတန်းအားသော် ဈေးအမြန်ရောင်းပြီး သွဲ့ဆီသို့ သွားပါသည်။ ။

"သွဲ့ရေ...ဒီနေ့လည်း မဆိုးဘူး၊ တစ်ရာလောက်မြတ်မယ်၊ ဒါနဲ့ ညက စာတွေတာတွေ မိုးလင်းထိ ကျက်သေးလား"

ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်က သိလိုသဖြင့် မေးမိပါသည်။ ။

"စာမေးပွဲက လိုသေးတာပဲ၊ မိုးအလင်းထိ မကျက်ပါဘူး၊ ညကဆို ကိုးနာရီလောက်ကတည်းက ရွှေပုပ္ပားသွေးဆေးသောက်အိပ်တာ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလို့ အမေနှိုးမှ မနည်းထရတယ်"

သွဲ့က ပြောရင်း ရယ်နေပါသည်။ ။

ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သင့် ရယ်နေမိပါသည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ တော့ အိမ်သာတက်ရင်း တွေးခဲ့တဲ့ စိတ်ကူး လွဲမှ လွဲတက်လေခြင်းလို့ နှမြောတသ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါသည်။ ။

ထိုအဖြစ်ကို သွဲ့ကတော့ မသိရေးချ မသိ။

ချစ်သူစကား
နားထောင်ခြင်းဆိုတာ
လူ့သမိုင်းစဉ်ဆက်
ကျင့်သုံးနားထောင်ကြတာ
ချစ်သူအလိမ္မာလေးတွေ
ဒီနေ့ထိ
နည်းတာမှတ်လို့ ...

(၆)

"ယနေ့သည် ရာသီဥတု သာယာလို့ နေသည် ။ ရဲကျော်သည် မုန့်
ရောင်းသည် မှာ တစ်ပတ်ရှိပြီဖြစ်သည် ။ ယနေ့ထိ သွဲ့က ဟုတ်တိပတ်
တိမသနားသေး။ သို့သော် ရဲကျော် မုန့်ရောင်း၍ ရသည့်အမြတ်မှ ကျွန်
တော်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ရသည် ၊ ထမင်းစားရသည် ၊ ကျေးဇူး
တော်အနန္တပါ ဈေးသည် ကြီး။ ယနေ့လည်း ရောင်းကောင်းစေသား ဆု
တောင်းပေးပါသည် ။ ကြားသိရသော သတင်းများ အရ အဆောင်မှာ
ညနေ ဘဲဥဟင်းဖြစ်ဖို့ များ ပါသည် "

ကျောင်းသွားခါနီး တင်ကိုကိုက ‘ပန်းတွေနဲ့ ဝေ’ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲ ကလိုမျိုး ပြောရင်းက တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို....

"ဟ...ရဲကျော်၊ ဒီနေ့ကျောင်းသွားမှာ မုန့်တွေလည်း မတွေ့ပါလား"

"ငါ မရောင်းတော့ဘူး"

"ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာလဲ သွဲ့က မရောင်းခိုင်းလို့ လား"

တင်ကိုကိုက သိလိုဇော ပြင်းထန်နေပါသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ စဉ်းစားမိလို့ ပါ၊ တကယ်လို့ ငါနဲ့ သွဲ့ကချစ်သူရ ည်းစားဖြစ်သွား၊ အဲဒီကနေ ဘွဲ့တွေရ၊အလုပ်တွေရ၊ငါတို့ နှစ်ယောက် ညားကြရင် ငါဈေးရောင်းတာကို သိတဲ့ လူတွေက ဟာ..ဈေးသည် ကြီး၊ ဈေးသည် ကြီးဆိုပြီး သွဲ့ကို နောက်မှာ တွေ့၊ နောက်ပြီး ငါတို့ သားသမီး တွရလို့ ကျောင်းတွေ ဘာတွေတက်ရင် ငါတို့ ရဲ့ သားသမီးတွေကို အခု အတန်းထဲက ကျောင်းသားတွေကလည်း သားသမီးတွေ ဘာတွေရ၊အဲဒီ ကလေးတွေကို ကျောင်းလိုက်ပို့၊ ကျောင်းမှာ ငါတို့ ကလည်း ကလေး တွေကို လိုက်ပို့လို့ ဆုံ၊ ဒီအခါ အတန်းသားတွေက မင်းတို့ အဖေ ကျော င်းတုန်းက အတန်းထဲမှာ မုန့်လျှောက်ရောင်းတာလို့ ပြောရင် ရှက်ကုန်ကြမှာ ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ သားသမီးတွေအတွက် ရည်ရွယ်လိုက် တာပါ"

တင်ကိုကိုက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရ ယ်ရင်းက...

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပေါဆုံးလူကို ပြောပါဆိုရင် မင်းဟာ ငပေါ ငကြော င်မှာ နံပါတ်ဝမ်းပဲ၊ ပေါရဲလိုက်တာကွယ်"

ဟုတ်ပါသည်။ ။ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ ၊ သူငယ်ချင်းများက ငပေါ၊ ငကြောင် ဆိုသော ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးကိုပေးဖို့ ချစ်သူစကားကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ကျွန်တော် နားထောင်ပစ်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"သွဲ့...ချစ်သူစကားလေး တစ်ခါလောက် နားထောင်ဖို့ ငပေါ၊ ငကြောင် ပြောခံရတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ကိုယ်က ချစ်သူ လူလိမ္မာလေးပဲဟာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သွဲ့ရယ်"

ထိုစကားကို အတန်းထဲက နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ထဲကနေ သွဲ့ကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုနေ့က အတန်းထဲမှာ ဈေးမရောင်းတာကို ကျောင်းသားတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဈေးမရောင်းတာလဲဟု မေးကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ကလည်း ရှင်းပြပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင်ကို ကိုက ကျွန်တော့်အရင်းတွေယူပြီး ဖဲရိုက်တာ ရှုံးသွားလို့ ပါဟု ။ ကျွန်တော်က မချေးချင်ဘဲ အတင်းချေးလိုက်ရတာလို့ ပြောပါသည်။ ။

ထိုစကားကြားတော့ သွဲ့မျက်နှာမှာ ဒေါသအရိပ်အယောင်တွေသမ်းနေပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို သနားကြည့်လား၊ ဘာကြည့်လား မသိ၊ ကြည့်လို့ နေပါသည်။ ။

အဆောင်သို့ရောက်တော့ တင်ကိုကိုက ဒေါသပုန်ထနေပါသည်။ ။ သူ့ကို အခန်းထဲက သူငယ်ချင်းအချို့က ကန်တင်းမှာ တွေ့ပြီး ရန်တွေ့ပါသည်။ ။

သူ့ခမျာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိ။

သူငယ်ချင်းဆိုသည် မှာ ချစ်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ။

သူ့ကို သူက တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေသော ပထဝီမေဂျာမှ နိုင်နိုင်က
စာတွေ ဘာတွေ မကျက်ဘူးလား၊လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေချည်း ထိုင်နေ
ပါလားဟု မေးသည် ဆိုပြီး လိမ်လည်ပြောပြမိပါသည်။ ။ တင်ကိုကိုခမျာ
မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီး ဦးချစ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် လို
က်တိုက်ပါသည်။ ။

ဟုတ်တာ မဟုတ်တာထားလို့ သထုံဆောင်မှာ ထိုညက တင်ကိုကို
တစ်ယောက် ဘယ်မှ မသွားဘဲ ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် ပြုံးပျော်ပြီး
စာကုန်းအော်ကျက်သံကို မကြားစဖူး ကြားရပါသည်။ ။ ဪ...ချစ်သူစ
ကားများ နော်။
